Sepsi László

JÁTÉK

Finoman mozgatta ajkait, és hangtalanul formálta a szavakat: – A kurva anyád.

Legkevésbé sem az zavarta, hogy veszített, hanem a bukás módja. Ahogy egy óvatlan pillanatban nekikoccant az előtte száguldó kocsinak, ahogy emiatt elveszítette uralmát a sajátja felett, ahogy kisodródott, fáknak és telefonfülkéknek csapódva egyre csak lassult, mind távolabb kerülve a győzelmi szalag átszakításától.

Meg sem várta a kör végét, kilépett, megdörgölte szemeit, majd újra kezdte.

Most már a legelején átvette a vezetést, és stabilan tartotta pixeljárművét mind a hat körön keresztül. Nem volt olyan checkpoint, ahol ne ő lett volna az első. Nem is gondolt arra, milyen messze lehetnek mögötte ellenfelei, csak száguldott a lenyomott gombokkal olyan stabilan tartva magát az úton, mintha oda született volna. Mintha ő maga lett volna kicsi piros pixelkocsi, és valóban, óvatlanabb pillanataiban tényleg ő maga volt az.

A finisbe érve a győztesek fölényes mosolyával dőlt hátra a kosztól szürke vonatszékben. Húsz percébe tellett, míg megnyerte ezt a pályát, és most élvezheti győzelme gyümölcsét, a megnyitott új ellenfeleket, az új járgányt, a megduplázódó sebességet…

De nem kapott semmit. A program ilyenkor általában nyugtázza sikerét, de most néma maradt, mint besúgó a baráti sörözésen. Ha lett volna szeme, minden bizonnyal a szemkontaktust is kerülné, tudván, helytelenül cselekedett: mert a játékosnak meg kell adni megérdemelt jutalmát.

Olyan nincs, hogy nem.

A menübe lépve keresgélte a győzelme által megnyitott opciókat, de nem talált semmit, minden úgy festett, mint húsz perccel ezelőtt.

Így hát újra kezdte.

És megint újra.

Mikor leszállt a vonatról, ideges volt, görcsöltek az ujjai, és a feszültség úgy száguldozott fel-alá a hátán, mint mazsola a kezdőpályán.

– Nézd – hadonászott a kezeivel, meg a levegőben mutogatott nem létező formákat –, ezt nem tehetik meg.

Beleivott a sörébe. Akivel beszélgetett, az egy freak volt. Jó barát ide vagy oda, de mégiscsak freak. Folyton ilyeneken járt az agya, és még akkor is nézte az *X-aktákat*, amikor az elhagyta a hatodik évadot és komolytalanabb lett, mint a *Sabrina, a tinédzser boszorkány*. Nézte, mert ő egy freak.

– Miért is nem?

– Mert… mert ez arról szól, hogy téged pihentessen. Felülsz a vonatra vagy a buszra, vagy csak vársz valakire, előveszed, nyomogatod, az idő telik, neked sikerélményed van, a telefon billentyűzete pedig kopik. Érted?

– Szóval azért van rajta játék, hogy hamarabb elromoljon?

– Pontosan. És amíg játszol, addig sem gondolkodsz. De, és itt jön a te eseted, nincs értelme olyan játékot játszani, amiben nincs győzelem, vagy ha van is, nincs jutalom. Vágod? Az frusztráló, és a cég csak egy rakat frusztrált ügyfelet kap, akik végül földhöz vágják a készüléket, és egy másik cégnél vesznek újat. Ez abszurd…

– Szóval csak hibás a program.

– Akkor már lenne hozzá javítás… Már ha ilyen telefonos izékhez van javítás. Vagy egy újabb verzió. Próbáltad valaki más gépén?

– Még nem. Neked milyen van?

– Ez régi cucc. Nincs rajta autóverseny.

– Talán felhívom az ügyfélszolgálatot.

– Ez sem rossz ötlet… Bár úgyis csak üzenetrögzítő. Le se szarják.

– Kurva idegesítő. Komolyan mondom.

– Én elhiszem, persze, ezért nem játszom. Az is idegesít, ha veszítek, de nyerni úgy, hogy azt sem írja ki, hogy gratulálok… Az baromság.

– Mikor játszottál utoljára?

– Hogy én?

– Ki más?

– Úgy öt éve tetriszeztem egyfolytában huszonkét órát. A régi telefonomon.

– Bazmeg.

– Ínhüvelygyulladásom lett… És tönkrement a billentyűzet. Pedig bírtam volna még két órát.

Harmadjára hívta az ügyfélszolgálatot, mire a rögzítő fölvette. Válasz helyett kapott liftzenét és jókívánságokat, amikor pedig letette és játszott egyet, a pályavégi jutalom éppúgy elmaradt, mint az elmúlt napokban már több tucatszor.

Próbált nem ideges lenni, mi több, egyszerűen kiverni a fejéből az egészet, de nem sikerült.

A lehetőség, hogy kipróbálja magát egy másik telefonon, ugyanolyan idegennek és gyomorforgatónak tűnt, mint egy ismeretlen férfi ágyában aludni.

Nem sok opciót látott maga előtt: vagy feladja, elfelejti az egészet, és a következő évek vonatútjait keresztrejtvényfejtéssel tölti, vagy a sarkára áll és cselekszik.

A jutalmat mégsem vehetik el senkitől csak úgy.

A hibákért pedig mindig felelnie kell valakinek.

A székházlátogatás napján öltönyt vett és kibokszolta a cipőjét. A yuppie-k tömegében nyilván így is látványosan proli marad, akiről messze bűzlik a trágya és házipálinka félreismerhetetlen bukéja, de minden bizonnyal látszik rajta, hogy nagyon akarja.

Hogy ez neki szívügye, mint másnak a gyereknapra kapott lufi.

A titkárnő udvarias volt és távolságtartó; afelől érdeklődött, hogyan jutott be, majd hívta a biztonságiakat.

A biztonságiak is udvariasak voltak meg távolságtartók; még azt is felajánlották, hívnak neki egy taxit. Nem feltételezték róla, hogy a saját kocsijával jött.

Amikor másodjára visszament, már a forgóajtónál elkapták. Ugyanaz a biztonsági kísérte ki, mint húsz perccel korábban. Elmagyarázta neki, hol találja a legközelebbi szervizt és ügyfélszolgálatot, s megerősítette a titkárnő állítását, miszerint itt ilyesmivel nem foglalkoznak.

A szervizesek valamivel közvetlenebbek voltak, amikor próbaképpen elsétált hozzájuk, de bizton állították, hogy a szoftverben nem lehet hiba. Ha az övé hibás, mindenki másé is hibás kellene, hogy legyen.

Mert ezek felcserélhetőek. Pótolhatóak. Azonosak az utolsó chipig.

– És komolyan mondod, hogy bementél a székházba?

– Mér' ne mentem volna? Nem a kurva Vatikán az, csak egy toronyház a belvárosban…

Freak barátja ivott egy korty házisört:

– Te betenyereltél valami nagyba. Nem tudom, pontosan mibe – és már kezdte is a hadonászást –, de valami kibaszott nagyba. Mert amit a

szervizes mondott, az igaz. Olyan nincs, hogy egy játék csak a te készülékeden romoljon el. Olyan nincs, mert ezek tök egyformák. Ez nem olyan, mint a számítógép, hogy az egyiken fut…

– Ezt vágom.

– Na. Szóval, amikor azt mondják, nem volt több panasz, akkor hazudnak. Sumákolnak. A honlapjukon fenn van még a játék?

– Fenn. Fenn vannak az új pályák…

– Amiket csak akkor érhetsz el, ha ezeket már megcsináltad… Egy fejessel kell beszélned. Minimum egy programozóval, de a legjobb lenne a főigazgatóval. A kis szerelők nem tudnak semmit. Azok kicserélik a billentyűzetet, ha borotvahabos kézzel kiégetted őket, de a nagy bulikról nem tudnak semmit.

– És ez szerinted egy nagy buli?

– Lehet, hogy egy konkurens cég bezavart. Valami vírus vagy ilyesmi. Belecsöppentél a digitális hadviselés közepébe. És ha a fejesek ezt nem tudják meg…

– Igen? Akkor mi lesz?

– Akkor… Akkor a határ a csillagos ég. Ha a játékoknak vége, úgy, hogy rajtad kívül senki észre sem veszi, akkor elképesztő messze juthatnak. Legközelebb az sms-küldést bénítják meg. Magát a telefonálást. Kölcsönösen tönkreteszik egymást, mi meg visszakerülünk az utcai telefonok kőkorszakába. Az apróváltás, a várakozás, a beszorult érmék…

– Nem hiszem, hogy erről lenne szó.

– Nem?

– Nem. Ennek nincs értelme. Ez csak rólam szól. Nekem szól.

Freak szeme felcsillant:

– Játékszert csináltak belőled.

– Pontosan. Egy kibaszott tamagocsit.

Mikor legközelebb ment a székházba, másik biztonsági volt szolgálatban, de a titkárnő idejekorán észrevette. Bele se kezdett a távolságtartó társalgásba: mire a fiú a pulthoz ért, a vastagnyakú ajtónálló már a vállát tapogatta, és rideg mondatokkal próbálta a kijárat felé terelni.

Nem volt szó sem taxiról, sem szervizről. Szavaiban nem volt meg az a minimális udvariasság sem, amit elődje magáénak tudhatott. Nem volt semmije, csak egy kibiztosítatlan szolgálati pisztolya, amit a fiú, még mielőtt a kijárathoz értek volna, kikapott a helyéről, kibiztosított, és a fejéhez szorított.

Finoman mozgatta ajkait és hangosan formálta a szavakat: – Az igazgatót akarom látni… A kurva anyád.

A biztonsági a tarkójára tette a kezét, mintha éppen terroristaelhárítók kísérgetnék fel-alá. A titkárnő nem tudta eldönteni, sikoltson, sírjon, vagy próbáljon telefonálni valakinek: végül sóbálvánnyá meredve csak ült a székén, és próbálta értelmezni a látottakat.

– Hányadikon van az igazgató?

– Harminchárom.

– A lift megy?

– I-igen.

A biztonsági közben azon gondolkodott, megpróbálja-e visszaszerezni a fegyverét, vagy hagyja a francba az egészet. Hagyta. Az egész nem éri meg a kísérletezgetést, így csak nézte, ahogy a fiú, kezében az immáron kibiztosított fegyverrel, belép a liftbe, némán becsukódnak az ajtók, s a falvonó halkan zúgva megindul fölfelé.

A harmincharmadikon nem voltak biztonságiak. Nem volt titkárnő sem; éppen ebédszünetét töltötte kétsaroknyira innen, egy olasz ételbárban. Az igazgató csak ült és nézett ki a fejéből, mikor a fiú, kezében az izzadtságtól csúszós markolatú szolgálati fegyverrel, belépett hozzá.

– Miért nem nyerhetek?

– Tessék?

A fegyverrel szórakozottan megvakarta a halántékát.

– Azt kérdeztem, miért nem nyerhetek. Az autóversennyel. A telefonomon – dühösen levágta a készüléket az igazgató asztalára. – Ezen.

– Ezen – próbált nyugodtnak tűnni az igazgató. Nem lesz veszélyesebb meggyőzni ezt a tejfelesszájút a távozásról, mint hétfőn tárgyalni a japókkal. Ahhoz képest talán kifejezetten pihentető. – Fogalmam sincs. A játékokról nem sokat tudok, és ez amúgy is egy régi modell. Talán ha…

– Ne próbáljon időt nyerni.

– Hogy mondja, uram?

– Mondom ne próbáljon időt nyerni. Tudom, hogy a rendőrökre vár.

– A ren… értem. Szóval nem tudok önnek segíteni.

– Csak az én készülékemen jelentkezik a probléma.

– Csak a magáén. Akkor sem…

– Ez pedig azt jelenti, maguk játszanak velem.

– Hogy mondja?

– Maga süket, bassza meg? Mondom, maguk szórakoznak velem.

– Magával? Miért, ki is maga?

– Tudja azt nagyon jól.

– Persze, hiszen mi… szórakozunk magával. Szórakozunk. Nem adunk jutalmat.

– Ezt honnan tudja?

– Mit?

– Hogy nem ad jutalmat.

– Mi nem ad jutalmat?

A kopaszodó igazgató homlokán dagadt izzadtságcseppek kezdtek el száguldani lefelé, bele egyenesen bozontos szemöldökébe. Undorító látvány volt.

– Az autóverseny. Én azt mondtam csak, hogy ne tudok nyerni. Azt nem, hogy…

– Értem, értem.

Némán nézték egymást másodperceken keresztül. A fiú annyira szorította a markolatot, hogy belefehéredtek az ujjai.

– Fejezzék be. Csinálják vissza. És felejtsenek el.

Amaz megköszörülte a torkát: – Ennyi?

– Csak ennyit kérek.

– Rendben. Megpróbál…

Hirtelen ötlet volt, de úgy tűnt, ez a leghelyesebb megoldás. Az izzadtságcseppek, a paróka, a szemöldök, a szemek, a koponyacsont szilánkjai, az agyvelő darabjai mind szerteszéjjel szálltak a fegyver dörrenését visszhangzó irodában. Olyasmi járt a fejében, hogy lefejezni egy hidrát a lehető legnagyobb baromság, de mégis mindig mindenki megpróbálkozik vele.

Letette a fegyvert és elővette a telefont.

Freak barátját hívta, aki fel is vette a harmadik csörgés után.

– Mesélj.

– Fejbelőttem az igazgatót.

– Huh. Egy hidrát lefejezni nem bölcs dolog.

– Erre gondoltam én is… De nem volt más választásom.

– Aha… Ott vannak már a rendőrök?

– Nincsenek.

– A telefonod… A játék nem fog menni ezután sem. Venned kell egy újat.

– Tudom. Most mit tegyek?

– Kutasd át a fiókját. Keress nyomokat. Jegyzeteket. Neveket. És ne felejtsd el: nem ő volt az igazi fejes. Az igazi fejesnek még a közelébe sem értél. Az igazi fejes mindig a háttérben bujkál.

Letette, és éppen kezdett volna az iratok közt kutakodni, mikor megérkeztek a rendőrök, mögöttük pedig a lefegyverzett biztonsági. Kiabáltak vele és fegyvert fogtak rá, ő pedig tette, amit mondanak neki. De félelmet valójában nem érzett.

Az őrsön megkérdezték, miért tette. Azt felelte, a cég szórakozott vele. Manipulálták a telefonomat, mondta, a kihallgató tiszt pedig csak bólogatott. Mintha morgott volna valamit a hidrákról, de a fiú nem értette.

A tiszt megkérdezte tőle, szokott-e játszani a telefonon.

A fiú megmondta az igazat.

Van ez az autóversenyes, kezdte a tiszt, és a harmadik pálya után nem adja be a jutalmat. A lányomén igen… az enyémen pedig nem. Rohadt frusztráló.

Az, felelte a fiú, és tekintetét a szoba sarkában lévő kamerára emelete.

Rohadt frusztráló ez az egész.

Még jó, hogy csak játék.

Eső, 2008/2.

(Sepsi László 1985-ben született Szolnokon. Prózát ír.)